

γλυκοελιὰ ἡ, Λεξ. Δημητρ. γλυκολιὰ Ἀντίπαξ. Ἐρεϊκ. Κέρκ. Παξ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. ἐ λ ι ᾶ.

1) Ποικιλία ἐλαίας με εὐγεύστους καρπούς ἐνθ' ἄν. Συνών. μελολιὰ. 2) Ὁ καρπὸς τῆς ἀνωτέρω ἐλαίας Ἀντίπαξ. Ἐρεϊκ. Κέρκ. Παξ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. εἰς Παξ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκολιὰ εἰς ἔγγρ. τοῦ 1673.

γλυκοεξετάζω ἐνιαχ. γλυκοξιτάζου Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἐ ξ ε τ ᾶ ζ ω.
Ἐξετάζω κατὰ τρόπον ἥπιον, γλυκύν: Ἄσμ.
Στέκου κ' ἰγὼ καὶ τοῦ ρουτῶ καὶ τοῦ γλυκοξιτάζου.

γλυκοερινιὸς ὁ, ἐνιαχ. γλυκοερινός Τῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. ἐ ρ ι ν ι ὸ ς.
Ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου τῆς ἀγρίας συκῆς παραμένων καὶ ὀριμάζων ἐρινεός, τὸ ἀ γ ρ ι ὸ σ υ κ ο.

γλυκοερωτεύομαι ἐνιαχ. Μετοχ. γλυκοερωτεμένη Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 197.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἐ ρ ω τ ε ὕ ο μ α ι.
Ἐρωτεύομαι μετὰ τρυφερότητος, μετὰ γλυκύτητος: Ποίημ.
Ἀγούλα ροδοπράσινη καὶ μυριοπαιεμένη
γαλανομάτα θάλασσα, πὸν γλυκοερωτεμένη
τὸν πλάνον οὐρανό...

γλυκοζαχαρᾶτος ἐπιθ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ ζ α χ α ρ ᾶ τ ο ς.
Ὁ προκαλῶν τέρψιν, γλυκύτητα ὡς ἡ τῆς ζαχάρεως: Ἄσμ.

Κόρη μου γλυκομίλητη, σὰ σ' ἔτυχα 'ς τὴ στροάτα,
πουλᾶς μου τ' ἀχειλάκια σου τὰ γλυκοζαχαρᾶτα;

γλυκοζαχαρένιος ἐπιθ. Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. γλυκοζ-ζαχαρένιος Κάρπ. Κάσ. Θηλ. γλυκοζ-ζαχαρένη Κάρπ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ ζ α χ α ρ ᾶ ἔ ν ι ο ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Ἐρωτόκρ. Α 561 (ἔκδ. Σ. Ξανθουδίδ.)

1) Κυριολ., ὁ προκαλῶν τέρψιν εὐχαρίστησιν, γλυκύτητα, ὡς ἡ ζάχαρις Κάρπ. Κάσ.: Ἄσμ.

Χαρῶ τα τὰ ματάκια σου τὰ γλυκοζ-ζαχαρένια,
πὸν κάνουν τὰ πρικὰ γλυκὰ καὶ τ' ἄγρια μερωμένα
Κάσ.

Τσ' ἡ Δέσποινά μου νά' -κ-καλά, ἡ γλυκοζ-ζαχαρένη,
θαροεῖς πὸς ἔχει συντζενδὰ με τὴ-χ-αριτωμένη
Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἐρωτοκρ. Α 561 (ἔκδ. Σ. Ξανθουδίδ.)
«κι ἀρχίζει πάλι τὸ σκοπὸ τὸ γλυκοζαχαρένιο». 2) Μεταφ., ὁ προσηγής, ὁ γλυκὺς τὴν ἔκφρασιν Κρήτ.: Ἄσμ.

Πὸν σέρνεις τοὺς ὑπασπιστὰς τσ' ἀξιοτιμημένους
τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς ἔμορφους, τοὺς γλυκοζαχαρένιους.

γλυκοζαχαρώνω Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 320.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ζ α χ α ρ ῶ ῶ ω.
Ἐρωτοτροπῶ: Ποίημ.

Μὴ σᾶς τρομάξη αἴριον, ἂν ἴσως καὶ ἐμβῆτε
σὲ καμαρούλ' ἀπόκρουση καὶ ξαφρισμένα ἰδητε
τὴν ἀνιφούλα με τὸ θεῖο νὰ γλυκοζαχαρώνη
καὶ με τὸν ἴδιο ἀδελφὸ νὰ κρηφοζευγαρώνη.

γλυκοξεσταίνω Κ. Παρορ., Στὸ ἄλμπουρ., 101.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ζ ε σ τ α ῖ ν ω.
Θερμαίνω κατὰ τρόπον ἥπιον, εὐχάριστον, γλυκύν: Μιὰ
λαχτάρα γιὰ μιὰ ζωὴ πλατειά, ἀτελείωτη γλυκοξεσταίνει
τὸ αἷμα 'ς τὶς φλέβες, φουντώνει πόθους ἀγνωστούς, κοιμι-
σμένους μέσα 'ς τὴν κρῖα ἀγκαλιὰ τοῦ χειμῶνα.

γλυκοζευγαρώνω Κ. Παλαμ., Ἔμν. Ἀθην., 112.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ζ ε υ γ α ρ ῶ ῶ ω.
Ζευγαρώνω, ἐνώνω ἐρωτικῶς κατὰ τρόπον τρυφερὸν,
γλυκύν: Ποίημ.

Κι ἀπάνω ἐκεῖ, μέρες, αὐγές, νυχτιές καὶ μεσημέρια
γοργοπερῶντας τὰ βλεπαν γλυκοζευγαρωμένα.

γλυκόζη ἡ, λόγ. σύνθηθ.

Εἶδος σακχάρου περιεχομένου εἰς τοὺς ὀρίμους καρπούς
καὶ δὴ τὰς σταφυλάς. Συνών. σ τ α φ υ λ ο σ ᾶ κ χ α ρ ο ν.

γλυκοζητῶ Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 220.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ζ η τ ῶ.
Ζητῶ κάτι με τρόπον γλυκύν, ἥπιον, εὐχάριστον: Ποίημ.
'Σ τὰ στήθη της νὰ σὲ σφιχτοκρατῆ,
νὰ ξεφυχᾶς κι αὐτὴ ξεφυχισμένη
εἰς τὴν Ἐδέμ νὰ σὲ γλυκοζητῆ.

γλυκοζίτης ὁ, λόγ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ ὸ ζ η καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ί τ η ς.
Αἰθῆρ τῆς γλυκόζης μετ' ἀλκοολῶν, ὀξέων κ.τ.τ. ὑπὸ
κρυσταλλικὴν μορφήν.

γλυκοζοχὸς ὁ, ἐνιαχ. γλυκόζουχος Ἡπ. (Ἀγναντ.)
γλυκότζουχος Ἡπ. (Μελισσ.) γλυκοζουχιὰ ἡ, Μακεδ.
(Παρθεν.) γλυκόζουχου τοῦ, Ἡπ. (Ἀγναντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. ζ ο χ ὸ ς.
Τὸ φυτὸν Σόγγχος ὁ μαλακώτατος (Sonchus tenerrimus)
τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) ἐνθ' ἄν.: Εἶναι
τότετες τὰ γλυκόζουχα π' δὲν εἶν' πικρὰ Ἡπ. (Ἀγναντ.)
Συνών. τ ο ὕ λ α γ ο ὕ τ ὸ ψ ω μ ᾶ κ ι, λ α γ ο ψ ω μ ῖ,
λ α γ ὸ ψ ω μ ο

γλυκοζύμωμα τό, Κρήτ. (Κατσιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο ζ υ μ ῶ ῶ ω.
Τὸ δευτερον ζύμωμα, κατὰ τὸ ὅποιον συλλέγεται ὅλον τὸ
ἄλευρον τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὴν σκάφην: Ἀμα κάμης τὸ
γλυκοζύμωμα, νὰ σκεπάσης τὴ ζύμη ν' ἀνεβῆ.

γλυκοζυμώνω Κρήτ. (Κατσιδ.) Μετοχ. γλυκοζυμω-
μένη Κρήτ. γλυκοζ'μουμένους Θεσσ. (Χάσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ζ υ μ ῶ ῶ ω.

1) Ζυμώνω ρίπτων εἰς τὴν ζύμην οὐσίας γλυκείας Θεσσ.
(Χάσ.): Ἄσμ.

Θὰ σοῦ φκειάσου κ' λούρα, Λαζαρίνα,
γλυκοζ'μουμέν' καὶ καλὰ ψημέν'.

2) Ζυμώνω τὴν ζύμην ἐκ δευτέρου, ὥστε νὰ ζυμωθῆ ὅλον
τὸ ἄλευρον Κρήτ. (Κατσιδ.): Ἀμα ζυμώσης τὸ ψωμί, νὰ
ξανοίξης νὰ τὸ γλυκοζυμώσης καλὰ (νὰ ξανοίξης = νὰ φρον-
τίσης). Ἐτελείωσα τὸ ζύμωμα καὶ θέλω ἀκόμη νὰ τὸ γλυ-

